

РЕШЕНИЕ

Номер 338 01.10.2020 г. Град

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Сливен

Първи въззивен граждански състав

На 30.09.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Надежда Н. Янакиева

Членове: Мартин Ц. Сандулов

 Стефка Т. Михайлова Маринова

като разгледа докладваното от Мартин Ц. Сандулов Въззивно гражданско дело № 20202200500545 по описа за 2020 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение № 604/30.06.2020г по гр. дело № 5430/2019г. на Районен съд – Сливен, с което е осъдена Главна Дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението” - МВР, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Пиротска” 171А, да заплати на И. Н. И. ЕГН ***** от гр. Сливен, кв. „Дружба“ 28-Б-8 сума в размер на 1669,10 лева представляваща допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.09.2016г. до 30.09.2019г. ведно със законната лихва, както и да му заплати обезщетение за забавено изпълнение. С решението е осъдена дирекцията да заплати разноски.

Против това решение е подадена жалба от ответната дирекция. В жалбата се твърди, че решението е постановено при неправилно тълкуване и прилагане на нормативната уредба, която урежда полагането, отчитането и заплащането на нощния труд от държавните служители, чиито служебни правоотношения са уредени от ЗМВР. На първо място се твърди, че е неправилен изводът на съда, че за исковия период е действало правилото на чл. 31 ал. 2 от наредба от 11.08.2014 г. за превръщане на нощните часове в дневни, с коефициент 0,143 и че тя е запазила действието си и след постановеното решение на ВАС. Развиват се съображения в подкрепа на това

твърдение. На второ място грешка на съда е допускането на субсидиарното прилагане на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Видът и условията на заплащане на възнагражденията на държавните служители на МВР са подробно уредени в ЗМВР. По този начин възнаграждение не се дължи по силата на Кодекса на труда или Закона за държавния служител. Твърди се, че допълнението в чл. 202 ал. 5 от ЗМВР от 2006 г. показва желанието на законодателя недвусмислено да лиши служителите в МВР от допълнителни възнаграждения, определени в други нормативни актове, които не са насочени специално към служители на МВР. Развиват се аргументи в подкрепа на тази теза и се сочи, че полагането, отчитането и заплащането на нощния или извънреден труд е изрично уредено в ЗМВР и липсва препращане към Кодекса на труда. На следващо място се сочи за неправилно заплащане на извънреден труд след преобразуването на нощния труд в дневен. Превръщането на нощните часове в дневни е установено с цел увеличено заплащане на нощния труд, а не за заплащане на извънредния труд. Поради това мотивите на съда са противоречиви, тъй като той счита, че към служебното правоотношение на ищеца е приложима НСОПЗ, но не следва да удовлетворява претенцията на ищеца за заплащане на извънреден труд. В случая служителят не работи извънредно по смисъла на чл. 143 ал. 1 от КТ, получените часове в повече при преизчисляването на дневния и нощния труд създават неточно разбиране за наличието на извънреден труд, а такъв би бил налице, само ако служителят действително работи извън установеното му работно време. В обобщение се сочи, че дори и при прилагането на общите трудови норми, е недопустимо преизчисляването на часовете нощен труд с коефициент 1,143, което да служи за генериране на извънреден труд и се сочи съдебна практика. На следващо място се твърди, че съдът е приел съдебно-икономическата експертиза, а е налице разминаване между исковата претенция и предмета на експертизата. Твърди се, че ответникът е възразил по поставен към експертизата въпрос, който е неправилно формулиран, а именно за евентуално преизчисляване на часовете положен нощен труд в дневни. Излагат се съображения относно неправилността на експертизата и се сочи, че съдът е приел като доказателство в тази експертиза. Тя е с манипулативен резултат и така с постановеното решение, съдът е присъдил на ищеца в повече, като не е отчел, че положеният нощен труд или част от него вече е заплатен като извънреден

труд. По отношение на присъдените лихви сочи, че поддържа становището си в писмения отговор. В обобщение се иска на първо място да бъде отменено решението изцяло, като неправилно, а ако не бъде отхвърлен искът изцяло, то моли да бъде взето предвид, че през периода от 01.01.2018 г. – 17.07.2018 г. трудът на работещите по КТ при сумирано изчисляване на работното време е отчитан без превръщане на нощните часове в дневни, съгласно редакцията на нормата на чл. 9г от наредбата за работното време, почивките и отпуските от 2017 г.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК въззиваемата страна не е подала писмен отговор.

В с.з. за въззивника не се явява представител. Постъпило е писмено становище от представител по пълномощие, с което се поддържа подадената жалба.

В с.з. въззиваемият не се явява. Постъпило е писмено становище от представител по пълномощие, с което се оспорва основателността на подадената жалба и се иска да бъде потвърдено решението.

Въззивният съд намира въззивната жалба за допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в срок, от процесуално легитимиран субект, имащ интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, и с оглед обхвата на обжалването – и допустимо.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред РС доказателства и тези пред настоящата инстанция, намира, че обжалваното решение е правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

Този състав счита, че формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така както е изложена в мотивите на решението, е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал, и с оглед

разпоредбата на чл. 272 от ГПК, **ПРЕПРАЩА** своята към нея.

Безспорно са установени релевантните факти, а именно - че въззиваемият за процесния период е бил в служебно правоотношение с ответника ГД ПБЗН-МВР, работил е на сменен режим на работа 24 часови смени при сумирано отчитане на работното време.

С въззивната жалба се иска пълно отхвърляне на исковете, като единственият аргумент се изразява в отричане приложимостта на гражданското законодателство и съответно оспорване правилността на приетото от районния съд преизчисление на часове нощен труд с прилагането на коефициент 0,143, както и полученият по този начин извънреден труд.

Съгласно чл. 176 от ЗМВР, брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно и допълнителни такива.

В чл.178, ал.1, т.3, от ЗМВР е предвидено, че към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплаща допълнително такова за извънреден труд, а според чл.179, ал.1, пр.2 от закона и за нощен. Условието и редът за заплащане на последното се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, а размерът – с негова заповед.

Съгласно чл.187, ал.1 от ЗМВР, нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 – седмично при 5-дневна работна седмица. За работещите на 8, 12 или 24-часови смени, то се изчислява сумирано за тримесечен период, с възможно полагане на труд и през нощта – между 22.00 и 06.00 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 за всеки 24-часов период. В ал.5, т.2 е предвидено, че за служителите, работещи на смени, работата извън редовното работно време, до 280 часа годишно, се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период, който се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение – ал.6.

Съгласно чл.187, ал.9 от ЗМВР редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се

определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

Разпоредбата на чл. 188 ал.2 от ЗМВР повелява, че държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 и 6,00 ч., се ползват със специалната закрила по [Кодекса на труда](#).

През периода са действали Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014г., Наредба № 8121з-592 от 25.05.2015г. и Наредба № 8121з-776 от 29. 07.2016г., издавани от министъра на вътрешните работи, съобразно горната разпоредба. Текстовете на чл.3, ал.3 и в трите са идентични – при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 и 06.00 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 за всеки 24-часов период. В първата от тях изрично е предвидено, че при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове, положен нощен труд за отчетния период, се умножава по 0.143 – чл.31, ал.2. Подзаконовият нормативен акт е отменен с приемането на втората цитирана Наредба в сила от 01.04.2015г. и отменена с Решение № 8585/11.07.2016г. по адм. дело № 5450/2016г. на ВАС, влязло в сила от датата на постановяването му и обнародвано. В периода от отмяната до издаването и обнародването на третата Наредба – на 02.08.2016г., отново приложима е била първата, предвиждаща преизчисляване на нощния труд в дневен.

В Наредба № 8121з-592 /обн. в ДВ бр.40 от 02.06.2015г./ и в Наредба № 8121з-779 /обн. в ДВ бр.60 от 02.08.2016г./ липсва изрична норма, съответстваща на чл.31, ал.2 от Наредба № 8121з-407, за преобразуване на часовете положен нощен труд с коефициент 0.143.

От своя страна Наредба №8121з-776/29.07.2016г. на МВР е отменена с Решение от 10.12.2019г. по адм.д.№8601/2019г. на ВАС изцяло като незаконосъобразна, поради което отново се възстановява действието на последната предхождаща я правна регламентация – Наредба №8121з-407 от 11.08.2014г., ведно с цитираната разпоредба чл.31, аналогична с тази на чл.9, ал.2 от НСОПЗ. Доколкото обаче правният ефект от отмяната на Наредба №8121з-776/29.07.2016г. ще се породни занапред /за тези фактически състави, които ще се осъществят след започване на действието ѝ, а правните последици на по-рано осъществените фактически състави ще се запазят при уредбата на старата материалноправна норма/, то по отношение на процесния спор действа

регламентацията на цитираната Наредба от 2016г. В тази връзка следва да се посочи, че липсата на изрична норма в горния смисъл не следва да се тълкува като законово въведена забрана за това, тъй като такава би била противоконституционна и би поставила служителите в МВР в по неблагоприятно положение от другите държавни служители – по отношение заплащането на допълнителните възнаграждения. Това представлява празнота в уредбата на реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсиране на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките. При наличието на тази непълнота в специалната уредба, касаеща служителите в МВР, следва субсидиарно да се приложи общата Наредба за структурата и организацията на работната заплата, съгласно чл.9, ал.2 от която при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. В чл.140, ал.1 от КТ е предвидено, че нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 35 часа или до 7 часа за една нощ. А както вече бе посочено – изрично в чл. 188 ал. 2 от ЗМВР по въпроса за правата на държавните служители на МВР във връзка с положения нощен труд, се препраща към закрилата по КТ, описана по-горе. Следователно – приложимият и в настоящия случай коефициент за преизчисляване на нощния труд в дневен е 0.143, получен като частно при деление на нормалните им продължителности от 8 часа на денонощие за втория /чл.187, ал.1 от ЗМВР/ и 7 часа за първия.

Тук следва да се посочи, че трудовото законодателство дава право на работещите да получат от една страна завишено почасово заплащане за нощния си труд, а от друга задължава работодателите да преизчисляват нощните часове в дневни и така да съобразяват продължителността на работния ден. Когато последната е надвишена, се касае за положен извънреден труд, който следва да бъде компенсиран. Това са две различни основания за заплащането на допълнителни възнаграждения.

В този смисъл е несподелим релевираният от въззивника довод, че било недопустимо преизчисляването на часовете нощен труд с коефициент 0.143 да

служи за генериране на извънреден труд – законодателната логика е, че при сумирано изчисление на работното време, времетраенето на нощния труд не е абсолютната му хронометрична продължителност, а за такова се счита фингираната от закона продължителност, математически получена чрез прибавяне на коефициент 0, 143. Тоест – това число се счита за действителното време на положения труд, а едва след това се проверява дали той надвишава индивидуалната норма и дали се получава и хипотезата на извънреден труд.

По изложените съображения исковата претенция за заплащане на извънреден труд в процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен с коефициент 0.143 се явява доказана по своето основание – правилно е приложена субсидиарно Наредбата за структурата и организацията на работната заплата.

Единствената корекция, което следва да бъде приложена, е тази, предвидена в разпоредбата на чл. 187 ал. 5 т. 2 от ЗМВР. Сумата би следвало да бъде редуцирана до размер на възнаграждението за отработени 70 часа на тримесечен период, доколкото законодателят е въвел задължение за работодателя за компенсиране на работа извън редовното работно време чрез заплащане на възнаграждение за положен извънреден труд при работа на смени, само до отработени 70 ч. на тримесечие.

В случая първостепенният съд е извършил тази проверка и е съобразил решението с корекцията.

Така, след като първостепенният съд е стигнал до идентични изводи и е уважил главната и допълнителната претенции в посочените размери, атакуваното решение се явява изцяло правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено. Въззивната жалба е неоснователна и не следва да се уважава.

Въззиваемата страна не е претендирала разноски.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 604/30.06.2020г по гр. дело № 5430/2019г. на Районен съд – Сливен.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____